

Henry Jones

New Haven, Connecticut

3 d'abril de 1898

La passada nit vaig tenir una visió. Estava al meu estudi preparant una glossa de Parzival de Wolfram von Eschenbach per al seminari de literatura vernacle del professor Zeiler. A l'escriptori, tenia una copa de bordeus mig plena de la qual anava fent glopets. Havia arribat al punt de la narració on en Perceval, el sant innocent, es troba per primer cop

«quelcom anomenat el Greal,

que sobrepassa tota perfecció terrenal»

quan, tot d'una, l'habitació va semblar fer-se més brillant. Al principi vaig pensar que era un increment en el flux de gas; després vaig recordar que, davant la insistència de l'Anna, estàvem vivint en un edifici modern, il·luminat per electricitat.

Era la copa de vi el que refulgia. Brillava amb la intensitat de més d'una desena de bombetes elèctriques. I aleshores, davant dels meus ulls (i no havia begut en excés), el recipient s'elevà de la taula i començà a centellejar. En un primer moment brillà com la lluna plena i semblà tenir perles encastades tot al llarg de la vora; després, en un parpelleig, es tornà de metall deslluïrat i al lloc on hi havia hagut les perles, hi aparegueren gravats; a l'instant ~~sigü~~ següent, semblà estar fet de fusta. I l'habitació era plena d'una veu que rugia com un huracà i allhora xiuxivejava com el secret d'una amant; i deia «Henry Jones, cercaràs aquest tresor tal com ho feren els cavallers de l'antigor!» I llavors — tot l'incident no devia durar més de deu segons — l'habitació va callar i la meua copa va tornar a ser una copa.

Vull deixar clar que no soc un home religiós ni soc propens a creure en «senyals i miracles», però no puc negar el que van veure els meus ulls i el que vaig escoltar amb les meves orelles. Al cor no hi tinc cap dubte, he rebut una crida. M'han enviat a una missió. A mi, Henry Jones, se m'ha concedit l'oportunitat de trobar el premi dels segles, el brillant objecte de l'anhel espiritual de l'home des de l'època del Rei Artús: el Sant Greal.

Des d'avui dedico la meua vida, la meua fortuna i els meus esforços acadèmics a la realització d'aquest increïble encàrrec. Trobaré el Sant Greal encara que hi hagi de dedicar tota la vida, i aquest llibre serà el registre de la meua recerca.

Tant de bo sigui digne!

Massachusetts occidental

24 d'agost de 1900

Soc en un cotxellit a bord del Lakes Flyer, torno a casa de la conferència de l'Associació de Medievalistes Estatunidencs. Estic ansiós per estar amb la meua dona i el meu fill petit. Mai més seré tan innocent de creure que el fet que algú estigui certificat com a doctor en algun assumpte —o altre— el faci automàticament digne i mereixedor de respecte.

El document que he presentat a la conferència ha estat rebut amb vergonya, escepticisme i ridícul. Els meus col·legues coincideixen en la creença que el Sant Greal és un conte de fades i que faria més servei al món acadèmic estudiant els inventaris dels estats senyorials o els efectes de la Pesta Negra en el desenvolupament de les ciutats; temes dignes, suposo, per qui vol ser un simple acadèmic, per qui no pos-

seeix imaginació, ni passió, ni... visió Però m'anima saber que Schliemann també va ser objecte de burles quan es proposà de trobar les ruïnes de Troia. Toujours L'audace!

El que representa un obstacle més gran que l'escepticisme dels meus col·legues és la naturalesa dispersa i contradictòria dels relats existents sobre el Greal. No hi ha certesa de quin aspecte té o fins i tot de què és. La llegenda principal, per descomptat, diu que es tracta d'una copa de vi: la copa utilitzada per Crist en l'Última Cena, en el qual Josep d'Arimatea recollí la sang de Nostre Senyor quan va ser crucificat. No obstant això, la paraula greal o graal podria significar «receptacle poc profund de boca ampla», és a dir, un bol i no una copa. En alguns relats ni tan sols és un recipient, sinó una pedra. De fet, Wolfram l'anomena Lapsit Excellis, amb el que podria voler dir lapis ex

coelis (pedra del cel) o potser lapis exilis, la «pedra filosofal» dels alquimistes, amb la qual totes les coses són possibles.

Chrétien de Troyes (final segle XII) és l'autor més antic a utilitzar la paraula «greal». El Greal de Chrétien és «d'or pur i ricament ornat amb pedres precioses». En brollava una llum tan pura que «la lluentor de les espelmes esdevenia tènue».

Una generació més tard, Wolfram von Eschenbach, el descriu com una pedra caiguda del cel, portada sobre un retall de seda verda. Wolfram sosté que va escoltar la llegenda d'un joglar anomenat Kyot o Gyot; que la trobà a la península Ibèrica en el llibre d'un astròleg jueu, escrit en una «llengua pagana» (probablement àrab o hebreu). Robert el Boron i altres escriptors del segle XIV no n'ofereixen una descripció específica, però clarament la tenen per una co-

pa, no un bol. Ens diuen que s'aparegué en una visió al Rei Artús i als seus cavallers, cobert amb una tela de vellut blanc. Semblava «refulgir amb llum pròpia», desprenia «una fragància agradable» i va dispensar menjar a la companyia.

Un segle més tard, Sir Thomas Malory, ens parla d'aquesta visió, però descriu la tela blanca com de seda, no de vellut. Per a la meua desesperació, Sir Thomas tampoc n'ofereix cap descripció; però manté que Sir Galaaz va trobar el greal en una taula de plata, dins un cofre cobert amb pedres precioses.

Quina allau de contradiccions!

Quin cúmul de confusió!

A causa de l'esmentada incertesa sobre l'aparença de l'objecte de la meua recerca, reservaré les pròximes pàgines d'aquest dietari com a referència ràpida de diverses descripcions i notícies del Greal; de manera que, per mitjà de comparar-les, pugui avaluar-ne millor la veracitat.

He subratllat els detalls específics de les descripcions que considero més rellevants.

Fragment en irlandès antic trobat a l'abadia de
Cantaney, Bretanya, 8/7/06, atribuït als su-
pervivents del saqueig de Iona per part dels
vikings al segle IX. Evident influència anglosaxona,
però el pergamí, la tinta i l'estil de la descripció
semblen indicar autenticitat. (Traducció de H.J.):

Llurs naus com taurons, com ombres de Satanàs,
Grunyien com balenes que avançaven sobre l'aigua;
Llurs destrals assedegades, se saciaren amb la
nostra sang,

Que corregué vermella en la nit interminable.
I els llibres sagrats passaren per la torxa,
Llençant monjos i manuscrits per igual a la flama;
El mot i la carn a morir junts...

...La Copa de Nostre Senyor

Feta de fusta de l'arbre de la pau

Sobre plàtera de plata, sobre brocat de maragda,
Portada a casa nostra per Galhaut el Pur
En els dies d'Artús, quan la justa Logres caigué,

Aquesta la més sagrada relíquia profanaren
Vers llur terra de foscor on el Diable és senyor.

De la identitat de la «la Copa del Nostre Se-
nyor» no hi ha dubte! «Arbre de la pau» sem-
bla implicar que és feta d'olivera. La «platera
(safata) de plata» i «brocat (tela de seda) de
maragda» coincideixen amb la taula de plata i la
tela verda descrita per Chrétien i altres. «Lo-
gress» és Gran Bretanya; mentre que «Gal-
haut» no és altre que Sir Galaaz!

Muhammad Ali al-Jawf
Museu de l'Islam
Bagdad, Iraq

14 de novembre de 1909

Estimat Dr. Jones:

Fa poc, a Qom, vaig tenir l'oportunitat d'examinar un manuscrit persa de Nur ed-Din al-Musafir, una figura notable del segle XII del vostre calendari que va viatjar extensament per Àsia, Àfrica i Europa. Contenia aquest fragment que no es troba en cap altra edició d'al-Musafir que jo conegui. Sabent del vostre especial interès en el tema que tracta, m'he pres la llibertat de traduir-lo per a vós:

«També a Còrdova, vaig conèixer un home que deia haver vist l'atuell que diuen contingué la sang del profeta Isa (Jesús):... Un bol poc profund de peltre, abonyegat en molts llocs, gravat amb motius de raïm i fulles de parra a més d'escrits en l'alfabet dels jueus. (Estava) embolicat amb drap de seda daurada, i semblava brillar amb la llum pròpia quan en van enretirar la tela. On, en nom d'Al·là, va veure aquesta meravella, l'home no ho digué; només que era a prop de la deu d'un riu al qual va arribar després de viatjar cap al sud des d'un oasi.»

Espero que això us sigui de gran interès.

Aneu en pau,

al Jawf

al-Jawf

Indicazioni d'urgenza

Circuito sul quale si deve fare l'invio del telegramma

Ufficio Telegrafico di ROMA

T E L E G R A M M A

Qualifica	Destinazione	Provenienza	Numero	Parole	Data della presentazione		VIA	Indicazioni eventuali d'ufficio
					Giorno e mese	Ore e minuti	di stradamento	

21/2/12

DOTTORE HENRY JONES UNIVERSITAT FOUR CORNERS LAS MESAS COLO EEUU

HE OBTINGUT DIETARI PAOLO DE GENOVA COMERCIANT SEGLE XIII STOP
RELATA AVENTURES ENTRE TRIBUS TURQUES A ASIA CENTRAL STOP CAPDILL
LI DIGUE HAVIA VIST GRAN COPA CERAMICA DE LIBACIO BRILLAR COM LLUM
DE LLUNA UBICACIO DESCONEGUDA PROTEGIDA PER CAVALLER CRISTIA I
DISPOSITIUS PROTECCIO LETALS STOP PAOLO CONJECTURA ES SG STOP
VISITARE EEUU AQUESTA PRIMAVERA EL PORTARE PERQUE EXAMINEU STOP
SALPARE ABRIL EN NOU TRANSATLANTIC BRITANIC TITANIC STOP CODIROLLI

Il Governo Italiano e la Società Italcable non assumono alcuna responsabilità civile in conseguenza del servizio cablografico telegrafico e radioelettrico.

El professor Charles B. Hawken d'Oxford parla de les seves investigacions prop d'Abergavenney, Gal·les. Ha trobat fragments del dietari escrit per un ermità cristià a les muntanyes de Gal·les a principis del segle VIII. El dietari posa de manifest diversos aspectes de la devoció i la pràctica religiosa del poble britànic durant l'alta edat mitjana. D'especial l'interès és el relat d'una visió sobre el Sant Greal de la llegenda artúrica, que el cronista anònim va experimentar l'any 717 o 719: «...la humil copa de fusta que contenia la sang de Déu i que es trobava a Avalon en els dies del rei Artús, tenia símbols sagrats engravats i brillava amb la llum de la gràcia.»

7-5-15: Retall de L'Erudit Celta, edició de primavera, referent a una conferència sobre literatura celta-britànica després de la invasió saxona. He d'anar a Anglaterra per trobar-me amb Hawken un cop acabi la guerra a Europa. Sens dubte el jove Brody el deu conèixer.

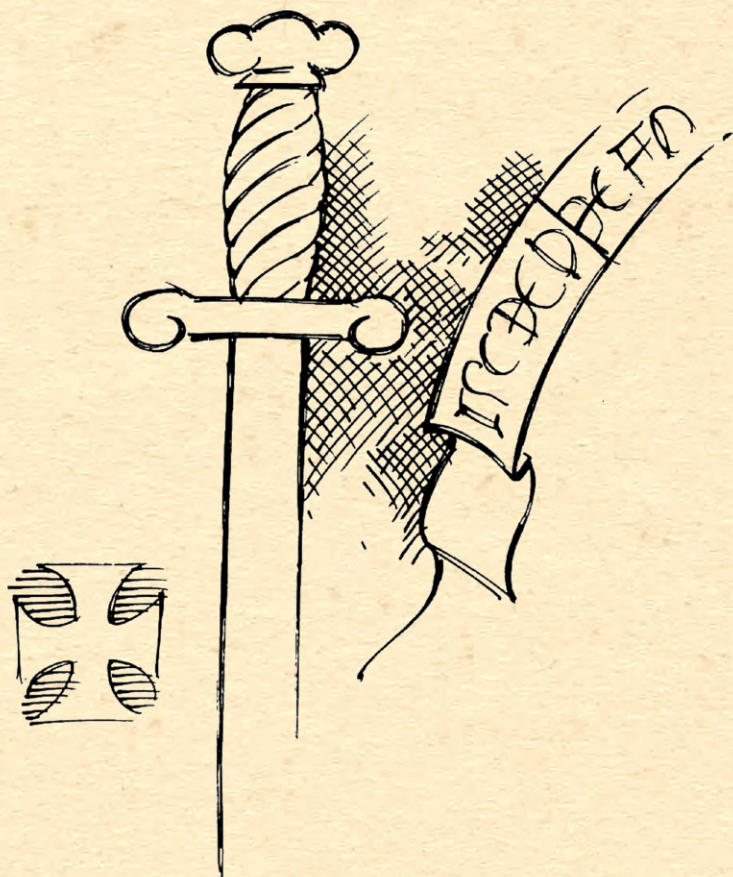
Fragment d'un vers en llengua gal·lesa atribuït a Taliesin, cantat per un pastor i folklorista a Mochdre, Gal·les i traduït per H.J., 31/7/20:

...Platejat* com l'escuma del mar,
Brillant com el mirall de Bronwyn,
Fragant com la carn de Blodeuwedd,
Poderós com l'espasa de Bran:
Gravat amb benediccions
En la misteriosa llengua d'Orient,
Aquest receptacle, el coracle de Déu,
Expulsa el vell enfront del nou.

NB: Un coracle és una barca rodona com les que encara empren alguns pescadors a Gal·les i a l'oest d'Anglaterra; i per tant el vers de Taliesin sembla donar suport a la teoria que el Greal és un bol, no una copa.

*Els nadius gal·lesos em diuen que aquesta paraula estaria millor traduïda com «escumós» o

«cristal·lis» o «luminescent». En qualsevol cas, descriu una qualitat de l'aparença i no s'hauria d'interpretar com una referència al metall de plata.

El relat d'una
visió de l'abadessa
Hildegarda de Bingen, trobat en
un manuscrit a la biblioteca de l'abadia
benedictina de St. Gallen, aparentment de la
mà d'Hildegarda. (Traduït del llatí i extret per H.J.
2/9/20)

«Divendres Sant [de l'any 1163], era a la capella a
l'hora de matines... I de sobte semblà que la capella
era plena d'una llum més brillant que el dia, tot
i que a fora era fosc... I em visita l'Esperit
Sant i em concedí una visió de Nostre Senyor a
la creu... I al seu costat restava Josep d'Arima-
tea, que sostenia un calze de llautó per reco-
llir la sang del Salvador, i hi havia gravades,
en el que semblava la llengua grega,
les paraules "Preneu-la, aquesta
és la meua sang."...»

Extracte del dietari d'un mercader bizanti a
Kiev, principis del segle X, Traduit per G.
Codirolli que me'l mostrà el 29/9/20

«...I tot i que el Regne de Rus és pagà, hi ha
molts cristians entre les seves gents, i jueus i
sarrains també. Al mercat un home, sabent
que jo era cristià, m'oferi de comprar un calze,
que segons deia, era la copa santa que recollí la
sang de Nostre Senyor Jesucrist. Però he estat
a Jerusalem i a Antioquia, i molts mentiders i
xerraires han intentat vendre'm ossos de Sants i
trossos de la Creu i fragments de les robes
de Crist. I la copa que tenia era llisa, de metall i
sense ornamentacions, i sens dubte no podria
haver estat la gloriosa copa de Nostre Se-
nyor...»

Lady Eleanora Ferrers-Lansdowne

The Meadows

Chetfield, Berks.

2 de juny de 1923

Estimat Henry,

Avui m'han fet pensar en vós de manera inesperada. Estava prenent el te amb Sir A _____ D _____, un cavaller aliè al món acadèmic que en la seva joventut va ser confident de Sir Richard Burton, el difunt aventurer i lingüista. Com ja sabeu, després de la mort de Sir Richard, Lady Burton va cremar molts dels diaris de valor incalculable que relataven els seus viatges a l'Orient en considerar-los lascius i obscens. Ara bé, Sir A _____ m'informa que va poder recuperar-ne alguns fragments d'entre el foc, i un dels que m'ha descrit us serà d'interès. Pel que sembla, un mestre sufi d'alguna terra mahometana va explicar a Sir Richard que coneixia la ubicació «del bol de ceràmica» que els infidels reverencien com «el Greal» i que aquest presentava «dissenys pagans» i escrits que no eren en aràbic, «tampoc en l'escriptura dels jueus o dels grecs o en qualsevol altre que mai hagués vist». Malauradament, el fragment restant no contenia cap pista d'on havia vist, el moro, el recipient; només que havia viatjat «cap a l'est des de la ciutat» i també mencionava que havia «superat els tres reptes». La resta estava cremat.

Penso sovint en vós, i espero amb ganes el dia en què la vostra recerca us porti de nou a Anglaterra. Com sempre,
amb molt d'afecte,
Eleanora Ferrers-Lansdowne

L'autenticitat d'un nou evangeli en dubte

23/4/27

ALEXANDRIA (Reuters)— Els experts que examinen l'anomenat «Evangeli de Josep d'Arimatea», descobert el mes passat, posen en dubte l'autenticitat del document, segons ens han comunicat, avui mateix, fonts del Museu Britànic.

El manuscrit, descobert a les ruïnes de Kozra, una colònia cristiana primerenca que els arqueòlegs estan excavant al sud d'aquí, és un relat prèviament desconegut de la vida de Crist atribuït a Josep d'Arimatea, l'«home ric» que, segons recull el Nou Testament, va enterrar Jesús després de la crucifixió.

Quan la descoberta del rotlle del papir, escrit en copte, la llengua de l'antic Egipte, es va fer pública per part del líder de l'equip, Robert Hawes de la Universitat d'Ivy, tant clergues com acadèmics laics el prearen com «la troballa del mil·lenni». Altres fonts d'experts properes a l'expedició de Hawes, però, són de l'opinió que el document no el van escriure abans de finals

segle II dC, i que podria ser tan tardà com del segle VII.

«Havent-lo vist amb els meus propis ulls, el papir de "Josep" no em fa el pes», ens comenta una font experta que ha demanat restar en l'anonimat. «Tuf massa a falla medieval. L'assumpte del sant-greal senzillament no té cabuda en la literatura cristiana primerenca.»

L'anomenat Sant Greal, la copa de vi que, es diu, Jesús va emprar en l'Última Cena i que Josep va fer servir per recollir-ne la sang mentre moria a la Creu, figura prominentment en el manuscrit. Josep el descriu com un atuell llis i poc profund de bronze, que després de quedar associat amb Jesús, per sempre més «desprengué olors dolces i brillà amb la llum del cel.» El Greal es va convertir en un objecte de veneracions i cerca cavalleresca en els contes del Rei Artús i altres llegendes de l'edat mitjana.

Falla? I un be negre! He de parlar amb en Hawes tan aviat com pugui!

WOLFGANG S. STAUBIG, PH.D.
HEIDELBERG • DEUTSCHLAND

14 de setembre de 1932

Estimadíssim Dr. Jones,

Em disculparia pel llarg silenci si no sabés del cert que les notícies que us porto farien que la disculpa fos supèrflua. Mentre era de vacances el mes passat a Dubrovnik, vaig trobar, entre els llibres d'un antiquari, un manuscrit aparentment genuí del Llibre d'encanteris de Merlí. Com ja sabeu, l'última còpia coneguda d'aquest compendi prohibit de màgia celta va ser cremada per la Inquisició el 1384, i per tant, la meua còpia podria ser única.

Em plauria deixar-vos examinar el manuscrit en la vostra propera visita, però vaig pensar que estaríeu ansiós per saber que, entre els seus continguts, hi consta la suposada descripció d'un objecte d'especial interès per a vós. Se'n diu que és un calze de peltre amb base acampanada, i que en la circumferència sota la vora estan gravades en arameu les paraules «av bar ruach ha-kodesh»: pare, fill, esperit sant. Coincidireu amb mi, una fórmula

apropiada per a l'obra atribuïda a un fetiller, ja que aquesta invocació cristiana primerenca es creu l'origen de l'«abracadabra» dels mags.

Al text, «Merlí» proporciona un sortilegi per conjurar una imatge de l'atuell. Desafortunadament, aquest encanteri no està escrit en llatí, sinó amb caràcters rúnics; i els copistes monàstics, aparentment aliens a aquests símbols arcans, els van convertir en un galimaties.

El professor O'Lochlainn de Dublín està ansiós per mirar de reconstruir-ne les runes, i un jove acadèmic francès anomenat Belloq m'ha fet arribar un desig similar. (El coneixeu, per cert? Els seus coneixements són impressionants, però trobo de mal gust la seva associació amb certs elements polítics del meu país.)

En qualsevol cas, espero que aquesta feliç descoberta propiciï una prompta visita. Ja ha passat massa temps, Dr. Jones, des que vós i jo vam brindar a la salut de l'altre.

Molt cordialment,

Staubig

Las Mesas, Colorado

14 de novembre de 1905

Les llavors que vaig plantar en el meu viatge per Europa aquest estiu comencen a donar fruits; avui he rebut una carta molt interessant d'en Marcus Brody, un jove acadèmic que vaig conèixer a Oxford. A la carta, ~~m'ha fet saber~~ em fa saber que l'abadia de Cantanney, a la costa de Bretanya, té en la seva possessió alguns manuscrits irlandesos antics, un dels quals, segons diuen, fa referència al Greal, i en parla com un objecte tangible, no com una llegenda. No puc esperar a tornar-li l'any vinent per confirmar-ho!

Per fi sento que la meua cerca ha començat de veritat. Quan penso en la dedicació decidida dels cavallers de la cort del rei Artús, que només ocasionalment, semblaven interrompre la seva persecució del Greal per matar el drac

esporàdic o rescatar un castell ple de donzelles, queda palès que cap d'ells va haver de patir mai per la necessitat de mantenir una esposa i un fill petit.

Per ser justos, jo no tinc dracs amb què lluitar en la meua recerca —només alguna serp ocasional—. De fet, ara mateix en Júnior està de morros a la seva habitació, on l'he desterrat després que n'hagi portat a casa un espècimen força gran, que d'alguna manera, ha trobat el camí cap als calaixos del meu escriptori. És un nen força intrèpid; quan no està caçant rosegadors al celler o corrent amb els nens indis de la reserva, se les enginya per ficar-se en algun embolic. No obstant això, la seva ment és ràpida com un fuet —ja pot comptar fins a vint en llatí i grec (i blasfemar sonorament en Navaho)— i estic convençut que en podré fer un acadèmic.

Auberge d'Écume

Cantaney, França

8 de juliol de 1906

En Brody tenia raó. Aquesta abadia és tot un tresor. He hagut d'investigar força per trobar l'objecte en qüestió, però ha valgut la pena! El Greal és genuí, i davant meu, aquesta mateixa tarda, n'he tingut la prova: el fragment d'un vers escrit per un supervivent del saqueig viking al monestir de Iona. El Greal estigué en possessió d'aquella comunitat santa durant tres segles després de l'època del rei Artús, i fou Galaaz qui el portà després que els saquejos saxons i la traïció de Mordred destruïssin Camelot.

Però i després, què se'n va fer? És possible que els vikings el portessin a Noruega? Podria ser que el perdessin o se'n desfessin en un dels saquejos posteriors? Van arribar cap a l'est fins a Rússia i cap al sud fins a l'Àfrica.

No m'atreveixo a creure que es perdés a la mar!

La Mary acaba de tornar a l'habitació amb en Júnior, que a hores d'ara ja deu haver confirmat la creença del nostre hoste, el senyor Roland de Haie, que els americans són uns salvatges força indomables —almenys quan van armats amb un mandró—. Demà haurem de trobar un nou allotjament. Afortunadament, el gat de Madame de Haie no ha sortit mal parat de l'enfrontament, i no haurem de pagar pels danys de «l'inestimable gerro del segle XII» del nostre llogater; que en examinar-ne la secció transversal ha resultat ser d'origen bastant més recent i sense cap mena de valor.

Gasthof Trübselig

Klasenheim, Àustria-Hongria

16 de juliol de 1906

He viatjat fins aquí per veure per mi mateix si la informació d'un monjo de Cantaney segons la qual aquest castell ~~tenia~~ conté artefactes relacionats amb la llegenda del Greal és certa. A la capella hi ha una pintura feta per un frare franciscà que té una llegenda interessant. La tradició local diu que el frare obtingué la descripció del Greal d'un cavaller de la primera croada que afirmava que ~~escollia~~ els seus germans havien trobat la santa relíquia en algun lloc «dins un congost profund en una serralada».

L'erudit, l'home lògic dins meu, insisteix que aquest relat és una bestiesa: L'orde franciscà va ser fundat més d'un segle després de la primera croada, i l'estil de la pintura indica clarament que no la van pintar abans de mitjan segle XIII, el

que significa que aquest cavaller hauria d'haver tingut més de cent cinquanta anys. Però el somniador, l'home espiritual dins meu, rep aquest relat com la confirmació de la seva naturalesa: que el Greal realment confereix la vida eterna a qui aconsegueix trobar-lo!

Ara prenc un bany en una antiga banyera de ferro colat a la posada del poble. El viatge ha estat esgotador: en un carro de mules; pujant la muntanya fins al castell i baixant de nou! Penso en el meu fill, enganyosament dormint el son de l'innocent a la nostra habitació al final del passadís, i prego perquè mai hagi de fer un viatge tan ardu.

Las Mesas, Colorado

Febrer 22 de 1912

Ja han passat sis anys des de l'última entrada? De ~~veritat~~ veritat les obligacions acadèmiques, la falta de fons i les responsabilitats de ser pare m'han mantingut apartat de la meua missió durant tant de temps? El pitjor de tot ha estat la tràgica mort de la Mary, un cop del qual ni jo, ni en Júnior ens ~~anem~~ hem recuperat encara. Em temo que no estic preparat per criar un fill tot sol —en Júnior és més salvatge i indisciplinat cada mes que passa—. Però, així i tot, el meu cor no admetrà que cap altra dona ocupi l'estimat lloc de la Mary.

Pot ser que la necessitat m'hagi obligat a dedicar els darrers anys a tasques acadèmiques més convencionals i a les meves funcions docents, però de cap manera he renunciat al meu compromís sagrat. Sembla que no soc l'únic acadè

mic que persegueix aquesta «faula»; li ha altres «sonats» que comparteixen la meua passió, i encara uns altres que, tot i ser-ne escèptics, toleren el meu interès poc convencional i em mantenen informat dels nous descobriments relatius a la història del Greal. Potser les seves ànimes són més romàntiques del que s'atreveixen a confessar davant les seves respectives institucions. A part del jove Brody a Oxford, li ha l'Staubig a Alemanya, l'eminent erudit en història bizantina Codirolli a Bolonya, fins i tot un àrab a Bagdad que ha estat tan amable de transmetre informació rellevant a aquest «infidel». He d'arreglar-me-les per visitar-los a tots el pròxim any sabàtic.

Avui he rebut un telegrama d'en Codirolli, que ha estat el que ha propiciat aquesta entrada llargament posposada. Estic ansiós per examinar el dietari d'aquest tal Paolo de Gèno-

va que portarà en la seva gira de conferències. Ha de navegar en el viatge inaugural d'aquest nou transatlàntic de luxe, el Titanic, que ha estat omnipresent en els noticiaris d'aquest hivern. Quina era enveja!

Las Mesas

22 de maig de 1912

En Codirolli és increïble. No només va sobreviure a l'enfonsament del vaixell «inenfonsable» i a la pèrdua del manuscrit de Paolo als dominis de Davy Jones, sinó que ha aterrat sobre aquest erm sorrenc perdut de la mà de Déu i m'ha presentat un document que trobà a Constantinoble i que pot tenir una rellevància encara major en la meua missió!

En Codirolli està fent conferències a la costa oest i s'emportarà el pergami quan torni

a passar per aquí el mes vinent. Mentrestant, però, l'hi ha deixat perquè en faci un facsimil.

El pergami es va trobar, juntament amb altres documents, en una capsa de llauna amagada dins una paret de la gran basílica de Santa Sofia, i sembla que data de mitjan segle XIII. La imatge sembla representar un vitrall, però el significat dels números romans se m'escapa. Pot ser que estiguin relacionats amb l'anotació al revers del pergami. Està escrita en alfabet copte de l'església cristiana egípcia primerenca, però la semàntica no és copta, i sembla que es tracta d'una mena de xifratge. El que ha portat en Codinoli a establir una connexió amb la meua recerca és el dibuix de la part superior de la pàgina encriptada. Tot i estar esbossat tosca-ment, sembla una mena de recipient de libació i li té escrit en bon arameu (la llengua de Judea en època de Crist): «pare, fill, esperit sant».

Tinc poques esperances de trobar intacte el vitrall que he copiat en una altra part del diari. Amb tota probabilitat, farà temps que va quedar destruït. Però el xifratge podria contenir alguna pista; potser de la ubicació de la relíquia sagrada mateixa.

En Codirolli és un vell galant elegant, i sembla que ha tingut una vida força intrèpida, si les històries que va explicar la setmana passada, en una nit regada de vi, són només les exageracions d'un baró Münchhausen. Admeto que, mentre explicava els seus contes, jo tenia els ulls com unes taronges —gairebé tant com en Júnior—. Malauradament, el meu fill tendeix a sobreexcitar-se amb les històries d'aventures.

Certament, deu haver estat el relat d'en Codirolli sobre la seva aventura en l'harem del sultà i la posterior fugida mitjançant una corda feta amb —ara estic sent indiscret—, el que

aquesta tarda ha inspirat en Júnior a robar la creu espanyola. Em temo que potser és massa impulsiu per arribar a ser un bon acadèmic... o potser és la seva joventut i prov.

Filadèlfia

19 d'agost de 1916

Aquest ha estat un any fosc en tots els aspectes. Primer la guerra europea, que ha fet que hagi de posposar, una vegada més, el meu esperat any de recerca. Després va venir el meu distanciament d'en Júnior, el qual ha causat un dany tan greu en la meua ànima que gairebé no goso parlar-ne ni en aquest diari privat. I ara, aquí, a la conferència, es burlen de mi i m'escarneixen.

Deu, concedeix-me la força de voluntat per continuar aquesta recerca! A vegades, la determinació gairebé em falla. Aquesta setmana

Le presentat dos articles brillants sobre temes convencionals de la literatura medieval; no obstant això, allà on anava, escoltava comentaris com «Aqui ve Sir Galaaz» i «Te sentit que eres al Pol Nord buscant l'històric Pare Noels», i «Jones, seu aquí, t'hem reservat el Seient Perillós!». Aquest últim comentari el va fer en Carruthers, que encara està ressentit per la petita broma a San Francisco d'ara fa dos anys, quan presumia d'haver ~~agut~~ adquirit una «autèntica urna funerària inca del segle XV» a un venedor d'antiguitats de Bolívia. Estic segur que el vaig avergonyir quan li vaig mostrar la petita inscripció sota la vora, la que deia: «Fabricat al Japó».

I l'altre dia, va tornar-me la jugada. Maleit sigui! Hauria de restar indiferent a aquesta mena de menyspreus — Déu sap que m'hi he sotmès durant molt de temps —, però vaig ha-

ver de resistir la temptació de clavar-li un cop de puny a aquell somriure condescendent. Jo, en Henry Jones, l'esperança de Las Mesas. Potser, al cap i a la fi, no soc digne de trobar el Sant Greal.

A bord del vapor George S. Pilkington
L'Atlàntic Nord

29 de juny de 1920

Finalment puc reprendre la meua recerca de forma seriosa! De veritat han passat catorze anys des que vaig veure per última vegada el Vell Món? La Gran Guerra ha acabat, Europa torna a estar oberta i tinc un any per cercar en ruïnes i biblioteques abans de reprendre les meves obligacions a Princeton! La meua beca «legítima» ha obtingut prou reconeixement perquè m'hagin hagut d'atorgar plaça en aquesta distingida institució; malgrat que la comunitat

acadèmica consideri la meua obsessió una fantasia. No em sap greu deixar Four Corners. He apreciat la solitud del desert, però està massa lluny del cercle acadèmic medieval i hi ha massa records de la Mary.

I pel que fa a en Júnior, Colorado li agradava de debò, tot i que va decidir que l'estat no era prou gran per als dos. Les exploracions sistemàtiques de les antigues ruïnes Anasazi, que va realitzar durant l'any anterior a marxar de casa, em van donar esperances que, en efecte, haguessis criat un erudit.

No tinc ni idea d'on és el meu fill. Prego perquè estigui sa i estalvi i no pari a la presó. Encara em trenca el cor que rebutjés l'opunitat d'una educació universitària —i a mi mateix— per una vida dedicada a l'oblit i la ruïna. Sigui on sigui, suposo que en aquests moments estarà galopant a cel obert a lloms d'un

cavall, conduint un automòbil o ficant alguna jo-
veneta en problemes. (Pensant en els meus pro-
pis festejos, aquesta nit, a la terrassa, parlava
amb una jove que havia conegut durant el so-
par, quan m'he adonat que, aquesta dona que
parlava amb tanta franquesa de l'emancipació
femenina, de bars clandestins i de les teories es-
candaloses del Dr. Sigmund Freud, era una noia
de la mateixa edat que en Júnior. M'ha fet sen-
tir molt vell.)

Oxford, Anglaterra
14 de juliol de 1920

Em sento com a casa. He passat els últims
deu dies pentinant les col·leccions artúriques del
Museu Britànic de Londres i de la Biblioteca
Bodliana d'aquí. En Marcus Brody s'ha con-
vertit en un antiquari i ha estat molt útil. M'ha
presentat diversos erudits que donen suport a

la meua tasca. Un d'ells és un jove jesuïta alemany, el germà ~~Matthius~~ Matthius, que, malgrat la comprensible hostilitat britànica vers els alemanys, és ben vist en els cercles universitaris d'aquí.

En Matthius és un estudiós de la vida i l'obra de l'abadessa Hildegarda de Bingen, la celebrada poetessa religiosa, visionària i compositora musical del segle XII; i em va informar que certs manuscrits rars del llibre de ~~vers~~ visions de l'abadessa contenien referències al Greal.

Lamentablement, el professor Hawken va morir a l'epidèmia de grip de l'hivern passat, però se m'ha permès veure el manuscrit d'Abbergavenny. En Hawken no estava interessat en la llegenda del Greal i va parlar de la visió de l'ermitana només de passada. Demà anem cap a Gal·les per fer més investigacions.

«The Purple Dragon»

Mochdref, Gal·les

27 de juliol de 1920

Eureka! Just quan començava a sospitar que aquesta excursió per Gal·les havia estat completament inútil, hem trobat aquest poble. Una llegenda popular local diu que el poeta Taliesin, de qui les cròniques parlen com a alumne i company de Meri, va venir a aquesta vall després de la mort d'Artur i la ruptura de la confraria de la Taula Rodona. Els habitants han estat uns informadors molt àvids una vegada els he provat la meua dignitat citant-los alguns versos de Taliesin (i després seguir-los el ritme amb la beguda a la sala comuna de la taverna). En Taliesin tenia fama de poder canviar de forma, i una de les tradicions locals diu que el poeta sovint prenia la forma d'una àliga per observar els cavallers mentre es divertien. Es diu

que, una vegada, va contemplar Sir Perceval al seu retir (NB: no Galaaz, com en els relats posteriors) després que, aquest, acomplís la recerca del Greal; i que el bard va cantar un vers sobre la reliquia sagrada que he registrat en una altra part d'aquest quadern.

Per a la meua vergonya, aquest matí m'he despertat en un jaç de palla de la presó local amb la sensació de tenir una destrat encastada al crani. Admeto que anit vaig beure una mica massa, però només la confirmació sota jurament d'una desena de testimonis m'ha convençut que, efecte en efecte, vaig acabar la nit dempeus a la barra de «The Purple Dragon», baladrejant una miscel·lània de cançons universitàries de Yale. Que a en Brody li hagi portat quasi tot el matí arribar-li per pagar la fiança, no ho ha fet més suportable. Com, un home que pot ensumar manuscrits rars amb l'instint d'un gos

coniller, pot perdre's en un poble de vint cases és un misteri que només coneix el Creador.

Sankt-Gallen, Suïssa

4 de setembre de 1920

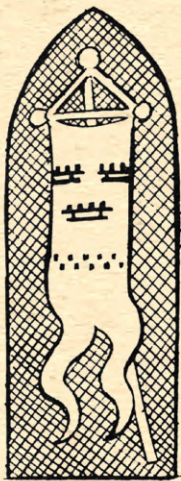
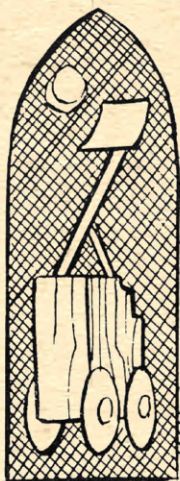
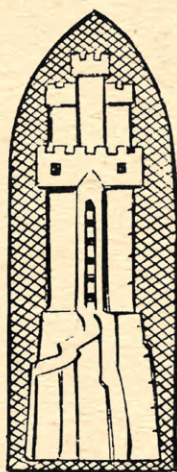
És tal com va prometre el germà Mathuis! La biblioteca d'aquesta antiga abadia conté un volum de l'abadessa Hildegarda de Bingen, escrit per ella mateixa, en què relata una visió de la copa de Crist!

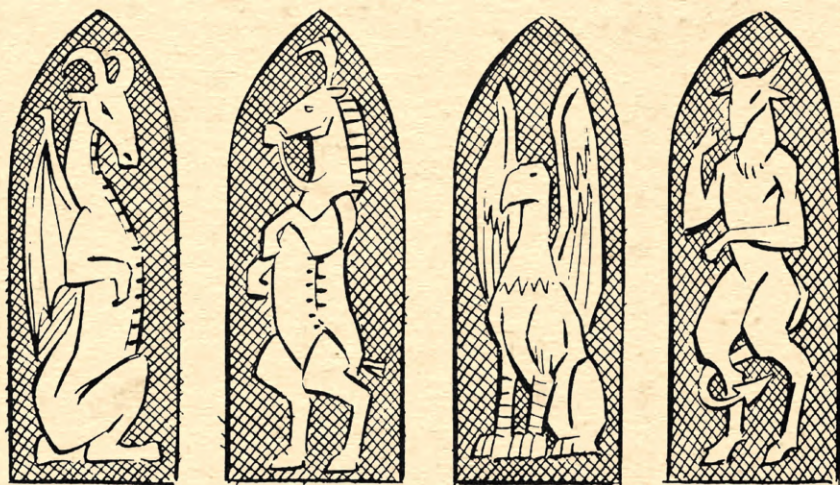
L'incident va tenir lloc el 1163. Hi ha publicat un Llibre de les visions de Santa Hildegarda, compilat per les germanes del seu convent, però l'última entrada d'aquell volum és del 1155. Se sap que l'abadessa va viure fins al 1179, i el còdex de Sankt Gallen descriu amb detall les visions dels últims vint-i-quatre anys de vida de la famosa mística. L'he llegit amb atenció, però no hi he trobat cap més referència al Greal.

He copiat la descripció del Greal que en dona Hildegarda en un altre punt d'aquest quadern, però continuo desconcertat per dues característiques del manuscrit. ~~Seta~~ Al peu de la pàgina en què es relata aquesta visió, hi ha un pentagrama musical amb l'anotació: PER HOS SONOS SEPULCRUM APERIES, «amb aquests tons obrireu la tomba». L'abadessa era una compositora reconeguda; però aquest és l'únic lloc del còdex on apareix una referència musical. «Sepulcrum» probablement fa referència al Sant Sepulcre de Jerusalem. He copiat les notes musicals —«neumes», crec que s'anomenaven en època medieval— i el mestre de la capella ha tingut per bé transcriure-les a notes modernes. Però per ara, la seva importància continua sent un misteri, igual que el codi copte del pergami de Constantinoble d'en Codirolli. (Tinc ganes de veure el vell rèprobe a Bolonya,

però primer he de fer un viatge no previst a Bingen a través del Rin)

L'altra raresa és un grup d'il·lustracions que apareixen a la pàgina contrària (anvers): dotze imatges medievals, en tres grups de quatre, realitzades en un estil individualitzat que és molt més característic de l'art del segle XV que no pas del segle XII. Després d'un examen detallat, la pàgina de pergamí en què apareixen aquests dibuixos ha demostrat ser d'una qualitat i procedència completament diferents de la resta del còdex, com si, en algun moment posterior a la redacció del manuscrit, el volum hagués estat enquadernat de nou i s'hi hagués afegit el nou full. Reprodueixo aquests dibuixos aquí, tot i que la seva rellevància per a l'objecte de la meua recerca, si en tenen cap, de moment, m'és desconeguda.

Bolonya, Itàlia

29 de setembre de 1920

En Codirolli continua sorprenent-me. Té més de setanta anys, però la seva energia és la d'un jove de vint. En aquest moment és fora, festejant, i m'ha deixat a mi la tasca d'analitzar els resultats dels notables treballs que ha realitzat durant els anys de guerra. Les fronteres

Hostils no l'han frenat, ni tampoc les revolucions, ja que ha estat capaç d'infiltrar-se a Constantinooble (o com ara n'hem de dir, Istanbul!) i a Rússia (o com ara n'hem de dir, la Unió Soviètica!!) i treure'n alguns objectes d'allò més sorprenents.

Tinc davant meu una meravella de pergami obtingut de les ruïnes de Cafà, a Crimea. És un testament escrit en bon grec bizantí per un metge jueu que l'any 1267 va assistir, en aquella ciutat, a la mort d'un frare franciscà. Resulta que en una d'aquestes felices coincidències que de vegades passen en la recerca acadèmica, es tracta del mateix franciscà que va pintar la ~~Crua~~ Crucifixió que vaig veure fa molts anys a Klagenheim: el frare que deia que havia conegut un cavaller croat que, per la seva banda, afirmava que havia trobat el Greal juntament amb els seus germans!

El metge relata que el frare estava profundament malalt i que temia la seva condemna perquè «durant anys havia conegut la ubicació del Sant Greal i no l'havia pogut retornar al món cristià per por de no ser digne "de sentir l'alè de Déu i viure, de trepitjar [?] la paraula de Déu i ser salvat, o de caminar pel camí de Déu sense caure a l'abisme"».

No tinc ni idea del significat de tot això, però he de creure que, per a algú amb el coneixement adequat, proporcionarà indicacions a la ubicació del Greal!

També tinc davant meu una traducció d'una altra troballa d'en Codirolli, un relat molt més antic d'un comerciant bizanti que proporciona encara una altra descripció confusa de l'objecte. La seva procedència —Rússia— i la seva data —de mitjan segle X— impliquen una connexió amb el fragment que vaig trobar a Can-

taney i que parla dels vikings que van robar el Greal de Iona. Amb tot el comerç i les ràtzies que hi ~~havia~~ va haver durant aquells segles, bé podria haver anat fàcilment cap al sud des de Kiiv, on el podien haver trobat els cavallers de la primera Croada.

Bingen ha estat una decepció. No hi havia res en els voluminosos manuscrits de l'abadessa Hildegarda que donés cap pista sobre les notes musicals del còdex de St. Gallen, i veure la devastació que la guerra ha causat a la regió del Rin ha estat descoratjador. Però, quin viatge! Amb uns pocs descobriments més com aquests potser descobriré el Greal abans d'haver de tornar a casa!

A bord del vapor Atalanta

L'Atlàntic Nord,

21 de juny de 1921

Dia de ple estiu. L'Atalanta avança cap a l'oest a través d'un mar perfectament calmat, portant-me de tornada cap a casa després d'un viatge que, en conjunt, he de considerar un fracàs. Els emocionants èxits dels mesos d'estiu han quedat eclipsats per les tres estacions posteriors de pistes falses, atzucacs i errors per ben poc a Itàlia, Alemanya, els Balcans, Turquia i el Pròxim Orient. No diré que l'any no hagi tingut les seves alegries: la Terra Santa ha estat una experiència preciosa, per no parlar de la trobada amb Lady E.! Però pel que fa a la meua recerca, després de Bolonya tot ~~va ser~~ ha estat decepció i frustració.

No obstant això, Princeton m'espera, amb noves aventures en l'àmbit acadèmic i futures

oportunitats de tornar al Vell Món. Només tinc quaranta-cinc anys, i tinc en Codirolli com a exemple del que es pot aconseguir en edat avançada. La recerca del Greal és una tasca de per vida. Vaig ser cridat a aquesta missió fa dues dècades, i només puc creure que he estat escollit per un poder superior per accomplir-la.

Princeton, Nova Jersey

19 de juny de 1923

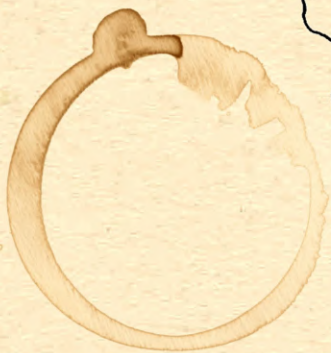
Com diria Sherlock Holmes, he tornat al cas. Des que vaig rebre la carta de Lady E. a principis d'aquesta setmana, he estat creant un mapa basat en tots els relats que he recopilat sobre la ruta del Greal.

Que fragmentaris que són! Les informacions de Burton que Lady E. em relata, parlen de viatjar «cap a l'est des de la ciutat»; però quina ciutat? La llegenda de Klagenheim diu

«dins un congost al bell mig d'una serralada»; però de quines muntanyes parla? I l'informant d'al-Musafir el va situar «a prop de la deu d'un riu al qual va arribar després de viatjar cap al sud des d'un oasi»; però quin riu i quin oasi? «Oasi» implica desert; tanmateix, quin desert?

Si, sembla que encara puc dur a terme recerca útil, aquí, a Nova Jersey. He d'escorcollar tots els atlas, antics i moderns, fins que trobi un mapa que coincideixi amb el meu.

Pel que fa a Lady E., qui hauria pensat que em recordaria amb tant d'afecte? Em sento com un col·legial!

Princeton

29 de maig de 1927

Les notícies que arriben d'Egipte m'han tingut segrestat tota la primavera. He assetjat les oficines de cable i he fet trucades diàries als serveis telegràfics de Nova York, ansiós per rebre cada petita novetat sobre el descobriment d'en Hawes tan aviat com estiguessin disponibles. Mentre la resta del món està eufòric amb el tal Lindberg, és el papir desenterrat a Kozra el que ha captat tota la meua atenció. Si el pergamí és realment «l'evangeli segons Josep d'Arimatea», llavors la seva descripció del Greal podria ser l'autèntica. I encara que no ho sigui, pot acabar tenint alguna connexió amb el codi copte d'en Codirolli.

Pobre Codirolli! El meu desig d'anar a Egipte i examinar el papir d'en Hawes es veu minvat per la seva mort sense sentit l'any pas-

sat a Roma. Un ancià colpejat fins a la mort en mig del carrer per fer un gest obscè a un dels pinxos feixistes d'Il Duce. He perdut un bon amic, un col·lega inestimable i, almenys de moment, també les ganes de viatjar.

Irònicament, va ser el diari que portava la notícia de la seva mort el que també em va portar les primeres noves d'en Júnior en més d'una dècada. Almenys, suposo que el tal «Dr. Indiana Jones» del qual es parla en relació amb l'expedició Ravenwood a Sinkiang és el meu fill!! Em complau saber que està viu i que ha obtingut el doctorat, però, Indiana?? Així és com es deia el nostre gos a Las Mesas. El noi continua entestat a fer-me mal. Li vaig escriure una carta a l'atenció de Ravenwood a Chicago adreçada al Dr. Henry Jones Jr., però encara no he rebut cap resposta.

Cambridge, Massachusetts

2 d'octubre de 1928

Per fi he vist el papir d'en Hawes. No tinc res a afegir a la controvèrsia sobre la seva autenticitat, per la qual només es preocuparia un teòleg. És evident que és de gran antiguitat i d'interès per als historiadors sigui o no un testimoni presencial de Josep d'Arimatea. En qualsevol cas, es tracta d'una transcripció i traducció; Josep hauria escrit en arameu o potser en grec, però no en copte, que no existí com a llengua escrita fins al voltant del 200 dC. Només quan trobi l'objecte de la meua recerca podré donar fe de la precisió de la descripció de l'autor.

Sono desanimat? És possible que ho estigui després de tots aquests anys de falses esperances, descobriments poc sòlids i desil·lusions? Potser sí. La recerca del Sant Greal és la re-

cerca de l'espurna d'allò diví en tots nosaltres.
Però ara mateix em sento massa mortal, i te-
mo haver malgastat la meua vida perseguint
una quimera.

Salisbury, Anglaterra

17 de setembre de 1930

Estic tremolant, però no de fred ni de
por.

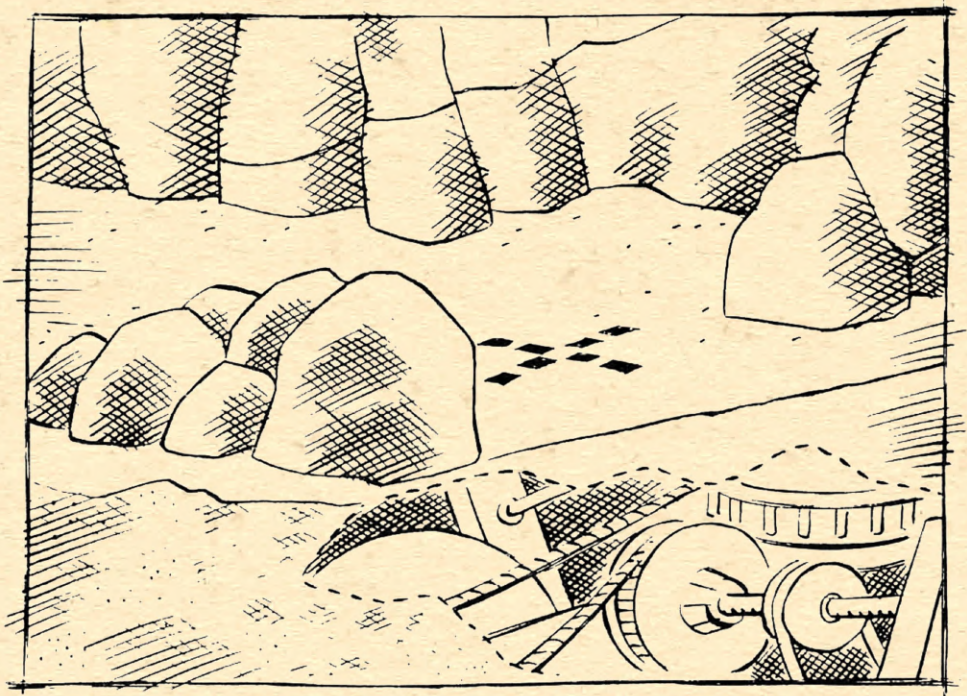
Escric aquesta entrada en una cel·la que
amablement m'ha prestat un dels canonges de la
Catedral, on aquest estiu, mentre un paleta fe-
ia reparacions, s'hi ha trobat amagada en un
buit entre les pedres superiors una còpia
greument danyada del diari de sant Anselm. El
mes passat en Brody em va avisar del desco-
briment per telegrama. No sé com va arribar
aquí el manuscrit en lloc de ser a Canterbury,
d'on Anselm era arquebisbe; però sembla que el

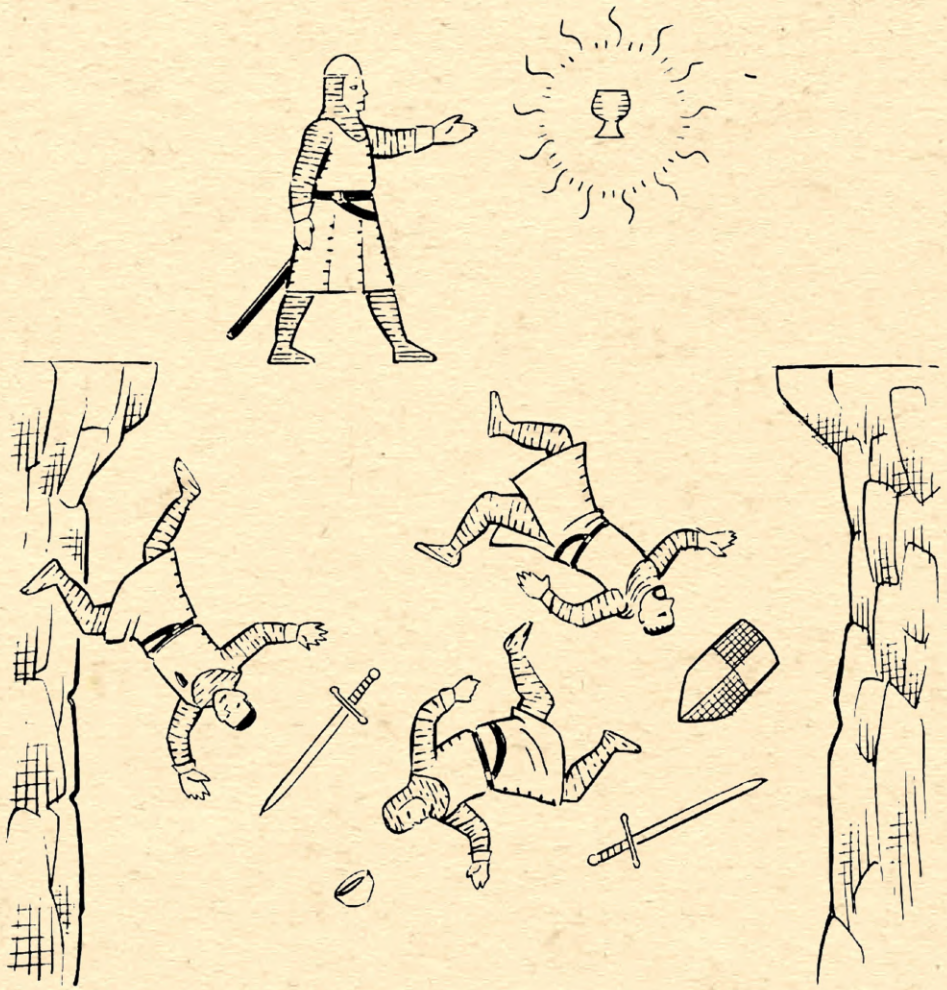
van amagar a causa d'una ~~ll~~ llacuna reveladora molt poc anselmiana que algun prevere devia jutjar «satànica». Gràcies a Déu, aquest fet no va destruir el manuscrit completament!

El passatge sembla datar del període en què el gran teòleg es trobava exiliat d'Anglaterra. Enmig d'un típic discurs filosòfic sobre la naturalesa de Déu Pare, Anselm es va interrompre i va escriure les paraules EQUESTRI SEPULCRUM IN (illegible) REGINA (illegible) DALMATIAE, «la tomba del cavaller en (el lloc de la cripta?) reina (el seu nom?) de Dalmàcia».

Sota aquesta frase hi ha una representació en brut d'una copa de vi envoltada per una aureòla sobre la qual ~~són~~ estan escrites les paraules CHRISTI CALIX, «la copa de Crist». I sota això hi ha escrit el següent passatge:

«Tres seran els reptes. Primer, l'alè de Déu; només l'home penitent passarà. Segon, la paraula de Déu; només podrà avançar seguint les passes de Déu. Tercer, el camí de Déu; només en un salt des del cap de lleó demostrarà el seu valor.» Al marge d'aquestes paraules hi ha dos dibuixos (que reproduïxo aquí): un dispositiu mecànic semblant a un pèndol, i un home que sembla caminar per l'aire.

L'alè de Déu, la paraula de Déu, el camí de Déu; les mateixes paraules misterioses que, més d'un segle i mig després de la mort de sant Anselm, va pronunciar el frare franciscà conei-

xedor de la ubicació del Greal, i que esmenta com si fossin alguna mena de proves que ell no era digne de superar.

De sobte, tot comença a encaixar:

- Tant Anselm com el frare parlen d'aquestes tres proves.
- El fragment de Burton fa referència a «superar els tres reptes».
- El diari perdut de Paolo de Gènova diu que el Greal està protegit per «dispositius de protecció letals».
- El dibuix del manuscrit d'Anselm bé podria ser alguna mena de trampa mortal!
- L'abadessa Hildegarda, en la seva visió del Greal, va escoltar notes musicals «amb les quals obrireu la tomba».
- Aquí Sant Anselm parla del Greal en relació amb «la tomba del cavaller en la rei-

na de Dalmàcia», el nom llatí de la costa iugoslava.

- «El cavaller» podria ser el cavaller de la primera croada que va relatar al frare on es trobava el Greal.

La tomba del cavaller en la reina de Dalmàcia! Demà surto cap a Paris, des d'on agafaré l'Orient Express fins a Belgrad!

Princeton

1 d'octubre de 1932

Avui he rebut una carta de l'Staubig. Quina ironia que el Llibre d'Encanteris de Merli hagi aparegut a Dubrovnik! Estaria més entusiasmada amb el seu descobriment si no fos per l'amarga decepció de fa dos anys, quan no vaig trobar cap rastre del Greal a Iugoslàvia. El relat de Merli sobre el Greal presenta algunes coincidències —la inscripció en arameu és idèntica a la que es descriu al pergamí de Cafa—, però no m'apropa més a trobar l'artefacte que fa trenta-quatre anys que m'eludeix. Quin aspecte té? Ara tinc deu descripcions del Greal, cadascuna única. On es troba? Tinc un mapa gairebé inútil i una referència criptica a la tomba d'un cavaller «en la reina de Dalmàcia» que es pot obrir amb una seqüència musical. Danke Schön, Herr Staubig, però lamentablement el

vostre descobriment es pot considerar massa escàs i massa tardà.

Les notícies sobre en Júnior continuen arribant-me a través de la premsa; més recentment des d'Indoxina, on aparentment es troba a la recerca d'una estàtua de jade «el mico demoníac de Loeng-Trans», que es diu que posseeix algun tipus de poder ocult. No arribo a entendre la seva obsessió per aquestes bajanades fantàstiques. Ai, Déu meu, què buscarà a continuació? Les ciutats perdudes de Cibola? L'arca de l'aliança? Com he pogut criar un fill així?

I per què insisteix a continuar fent servir aquest nom ridícul?

Nova York

9 de decembre de 1937

Que ximplet que he estat! ~~Vaig~~ ~~ten~~ ~~he~~ ~~tin-~~
gut la clau del Greal a les meves mans durant
més de set anys i no he sabut reconèixer-la!

No era Iugoslàvia, sinó Venècia. La referència
criptica en el manuscrit d'Anselm s'hauria de
reconstruir com «EQUESTRI SEPUL-

CRUM IN URBE REGINA MARIS

DALMATTAE», «La tomba del cavaller (és) a

la ciutat reina del mar de Dalmàcia»; és a dir,

l'Adriàtic. A Venècia, la reina de l'Adriàtic, és on

trobaré la tomba del cavaller. I dins la tomba,

s'hi troba un objecte que indica la localització del

Greal!

Estic massa emocionat per explicar en de-
tall com m'he assabentat de tot això. Em trobo

en un apartament de luxe a l'Hotel Plaza que

m'ha proporcionat un tal Walter Donovan; un

industrial ric i col·leccionista d'antiguitats que ha estat durant molt de temps benefactor d'institucions acadèmiques i museus. Té en la seva possessió les cròniques del frare —el frare, el que va morir a Cafà, el que va saber de la ubicació del Greal pel cavaller croat de més de cent cinquanta anys, etcètera, etcètera— i, encara més sorprenentment, una llosa de pedra incompleta que els tres germans van deixar com a «indicadors» per als cercadors del Greal. En Donovan m'ha permès fer un calc de la inscripció parcial de la lloseta, però segons el relat del frare, un segon «objecte» que indica la ubicació del Greal es troba enterrat amb el germà del cavaller.

La tomba del cavaller!

M'he guardat per a mi la meua intuïció sobre Venècia! En Donovan està tan ansiós com jo per trobar el segon objecte; té molts diners per

invertir en el projecte, i aquesta nit m'ha demanat que lideri el seu equip de recerca. Tan aviat com pugui deslliurar-me de les meves obligacions a Princeton, he d'agafar un vaixell —no, un avió— cap a Berlín per trobar-me amb el Dr. Schneider, que treballarà amb mi en el projecte. No tinc intenció de mencionar Venècia fins que estigui a punt per partir. En Donovan bé podria fer que el tal Schneider comencés la investigació sense mi. (Mai he sentit a parlar de cap Schneider. He de preguntar a l'Staubig si el coneix.) A més, seria força vergonyós si al final m'equivoco.

Però tinc raó. Aquesta vegada n'estic segur.

Guió de Mark Falstein

Direcció artística original de Mark Shepard

Il·lustracions d'Steve Purcell

Versió en català de Ce Trencada:

Traducció i maquetació d'Ivan L. Negrell

Correcció de Ricard Soler Roger

© i TM 1989 Lucasfilm Ltd.

Tots els drets reservats 354007

